

af förnuttet och den fria viljan. Den
negativa Dygden skulle nemligen
bestå uti alla nedriga passioners fullkom-
liga undertryckande och tillintetgöran-
de. "Guds dag fordras hjertligt fullkom-
liga renhet." Men hur finnes mass-
or vettar, der ingen ren är. Förnuttet

och viljan kan icke veta hjertligt det.
Ja måtte måtte menniskan alltid
i sitt naturliga och äfven i sitt verkliga
tillstånd vara otattlig i hjertat, om
hon vore aldrig än på dygdig i för-
nuttet och viljan. Vartill tjener då
den filosofiska dygden? Den tjener
till intet annat än: att göra men-
niskan dygdig, utan försoning.

910. Kan väl en kora på isen sin offka
och sin ära genom att beträffa sitt lifes
när och lifsa dygdigt? Jag menar, att
den dygdiga eller i kora kora, må-
ste beträffa sin offka och sin ära i
all sin tid, om hon icke bli försonad
med den, som kan återgifva henne
äran. Men hvilken är det, som kan
återgifva en förnedrad varelse sin
offka och sin ära? Det är ingen
kannan, är försonare.

911. Men filosofen är så fattig
på förnuttet, Ideer, när det kom-
mer an på människans upprättelse.

er kearnes moraliska ~~teoretiska~~ förre-
ning. Att han rekommenderar den kor-
rektiga dygden till salighets grund för
den fallna människans härför är en
filosofiska fattig på förnuttet, Ideer,
när det kommer an på försoningen.
Därför, att "hans förnuttet för blingatt
är, och märker att hans själ utläses."

912. Huru frän har den "omoraliska mo-
ralisten" eller den "gudaktige" jehela-
naren fått sina Ideer om dygd och last
om rätt och orätt? Jag tror, att han
har stulit dem af andra. Han har stulit
desa Ideer af verkligt dygdiga men-
niskor. Han har sett huru en människas lif
mer, hvar rättis kampa icke är fullkom-
ligen döfvad. Derpå tar han en bildning
till hjelpe och gör sig ett Ideal; han för-
kallar sig, huru en verkligt dygdig men-
niska borde vara. Men som hans egen
Rättis kampa är döfvad, kommer hans
Ideal eller hans dygdemänster att för-
falla: en dygdig kora, en ärlig tjuf
en polensad kaff, eller någon ting dybligt
af sådan halt är våra bästa rorhaner.

913. Emellertid kan Romanförfattaren
sjelf vara ett Ideal af "dygd", morali-
teten. Han sjelf vara omoralisk, all-
denstund han sjelf lifver helt annor-
lunda än han läser. Allt på ens hans
förnuttet Ideer om det Gode, kora.